

Arrest

nr. 217 888 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Al Muhajeria in het jaar 1988. In 1994 verhuisde u naar Labado waar u moest wegvluchten op 10 mei 2004 nadat Labado aangevallen werd en afgebrand. U werd gewond bij deze aanval en u werd meegenomen naar het ziekenhuis in Nyala waar u 5 maanden verbleef en daarna naar het Kalma vluchtelingenkamp in de omgeving van Nyala ging.

Hierna kreeg u meermaals problemen met de Soedanese veiligheidsdiensten en werd u meermaals gearresteerd. Na uw eerste arrestatie door de veiligheidsdiensten was de sheik van het kamp u komen zeggen dat er mensen van het JEM op zoek naar u waren omdat ze u beschuldigden een spion van de regering te zijn. U besloot toen om het Kalma kamp te verlaten. U vertrok dan om in het dorp Jebel Kutman te verblijven en toen u op 20 november 2012 naar het kamp in Kala terugkeerde om er uw familie te bezoeken werd u opnieuw gearresteerd door de veiligheidsdiensten. Na twee dagen opsluiting slaagde u erin te ontsnappen. U ging dan naar Nyala naar een nonkel van u die u in contact bracht met een smokkelaar die u naar Libië kon brengen. U vertrok in Nyala in de wagen van de smokkelaar op 23 november 2012 waarna u na 10 dagen in Libië aankwam. U werd er aan de grens opgepakt en u werd opgesloten in een Libische gevangenis waar u een jaar en drie maanden bleef. U werd dan vrijgekocht uit de gevangenis door een Libische landbouwer voor wie u een jaar en twee maanden werkte door voor zijn dieren te zorgen. Deze man zei u dat hij u in contact kon brengen met een smokkelaar. Hij nam u mee naar de kust in Libië en bracht u in contact met een smokkelaar en betaalde deze smokkelaar ook voor u. Na drie dagen vertrok u dan in een boot waarna u aan land kwam en opgevangen werd door de politie. 's Nachts volgde u andere mensen die vertrokken en u volgde hen tot u in België aankwam op 2 juni 2015 en er de volgende dag asiel aanvraag.

Op 28 april 2016 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op datum van 11 oktober 2016 de beslissing van het CGVS bevestigde, en u de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut weigerde.

Op 9 oktober 2017 diende u een volgend verzoek in dat op 27 december 2017 in overweging werd genomen door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat er een kogel in uw rug zat die u hebt laten verwijderen. Gevraagd hoe het komt dat u een kogel in uw rug had, zei u dat het Soedanese leger op u geschoten had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.2).

U zei hier verder over dat het Soedanese leger op u geschoten zou hebben in 2004 in Labado, waarna u opnieuw hetzelfde vertelde als tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming. Er werd u dan gevraagd of dat was wat u de vorige keer ook verteld had, namelijk dat u ervan beschuldigd werd rebel te zijn en dat u gewond geraakte tijdens een aanval op Labdao. U bevestigde dit en toen er u gevraagd werd of er, naast de redenen die u aanhaalde tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming, nog andere redenen zijn waarom u niet naar Soedan kan terugkeren of waarom u internationale bescherming nodig hebt, zei u eerst dat u het niet begreep de vorige keer, dat u op een stoel zat en dat men u vragen stelde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.4).

Toen er u dan gevraagd werd of u zich herinnerde dat u de vorige keer op het CGVS hetzelfde verteld had, zei u dat het hetzelfde verhaal is, waarna u zei dat u geen andere redenen hebt waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Soedan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5).

In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat het CGVS op 28 april 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof gehecht wordt aan uw afkomst uit Labado en er dus ook geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen dat u gewond werd bij een aanval op Labado (zie beslissing CGVS in het administratief dossier).

Ook de RvV stelde in haar arrest van 11 oktober 2016 vast dat u uw afkomst uit Labado, Darfoer en uw Gimir-etnie niet aannemelijk maakte (zie arrest in het administratief dossier).

Bijgevolg staat de beoordeling over deze feiten dan ook vast.

Toen er u dan gevraagd werd waarom u problemen zou krijgen met de Soedanese autoriteiten, waarom ze u zouden willen doden, zei u dat ze dit gingen doen omdat u een collaborateur bent en een spion maar u zei dat u niets te maken hebt met de opposanten. Gevraagd over welke opposanten u het had, zei u dat u het over de SLA (Sudan Liberation's Army) had. Tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming had u nochtans verklaard dat de Soedanese autoriteiten u ervan beschuldigden voor de rebellenbeweging JEM te werken (zie eerste gehoorverslag CGVS p.11 in het administratief dossier).

U verklaarde ook opnieuw dat u Gimir zou zijn en gevraagd van welke clan u bent, zei u dat u van de "Awlad Shehat" clan komt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5). In het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming had u nochtans verklaard dat uw clan en subclan "Mulu Tahrán" zou heten (zie eerste gehoorverslag CGVS p.6 in het administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u dus niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten neer: een beschikking voor een tweede verlenging van een administratieve vasthouding uit Frankrijk op uw naam, een treinticket van Oostende naar Brussel, het stuk schrapnel dat uit uw lichaam verwijderd werd en waarvan een foto genomen werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS en verschillende medische attesten uit Frankrijk en België die bevestigen dat er een stuk schrapnel uit uw lichaam verwijderd werd, dat u letsels hebt aan uw hand en een depressief syndroom hebt.

Wat betreft de twee verlengingen van uw administratieve vasthouding in Frankrijk en het treinticket dat u neerlegde; hier wordt niet betwist dat u vastgehouden werd in Frankrijk of dat u de trein nam van Oostende naar Brussel. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft het stuk schrapnel dat uit uw lichaam gehaald werd en de medische attesten die dit bevestigen; ten eerste kan hierover opgemerkt worden dat u eerst verkeerdelijk verklaarde dat het om een kogel zou gaan die bij u weggehaald werd nadat u beschoten werd door het Soedanese leger (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.2). Ten tweede kan hierover opgemerkt worden dat het CGVS niet betwist dat dit stuk schrapnel uit uw lichaam verwijderd werd maar geen geloof hecht aan uw verklaringen dat dit gebeurde tijdens een aanval op Labado, Darfoer in 2004. Dit stuk schrapnel en de medische attesten die bevestigen dat dit stuk uit uw lichaam verwijderd werd veranderen dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de medische attesten die bevestigen dat u letsels aan uw hand hebt; u legde in uw vorig verzoek reeds medische attesten neer die dit bevestigden. Ook deze veranderen dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen. Wat betreft het medisch attest waarin geschreven staat dat u een depressief syndroom heeft; ook dit wordt hier niet betwist maar kan niet beschouwd worden als een bewijs dat u door de Soedanese autoriteiten zou vervolgd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 mei 2018 in een eerste middel een schending aan van "het artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te

Genève op 28 juli 1951; art. 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.”.

Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting aangaande het begrip vrees en het voordeel van de twijfel.

Verzoeker stelt verweerder niet te kunnen volgen waar deze stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over *“de opostanten; zijn clan; de aanval op Labado”*.

Vooreerst stelt verzoeker reeds in zijn eerste verzoek om internationale bescherming te hebben bevestigd dat *“hij geen problemen had met de SLA, maar wel met de rebellenbeweging JEM”* en dat het die beweging was *“die de aanval lanceerde op Labado”*. Verzoeker betoogt dat hij zich niet kan herinneren SLA vernoemd te hebben, gezien de enige beweging waar hij problemen mee had is JEM. Verzoeker merkt nog op dat beide rebellenbewegingen in dezelfde regio actief zijn en installaties van het leger aanvallen.

Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid over de clan van verzoeker, herneemt verzoeker dat hij tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij behoort tot de Awlad Shehat clan en op zijn eerste stelde dat hij behoort tot de Mulu Tahrán. Verzoeker verduidelijkt dat beide correct is, nu Awlad Shehat de hoofdclan en Mulu Tahrán de subclan is.

Waar verweerder stelt dat geen geloof wordt gehecht aan de verklaring dat het stuk shrapnel dat uit het lichaam van verzoeker verwijderd werd het gevolg is van de aanval op Labado, benadrukt verzoeker dat *“hij weldegelijk in die bewuste aanval gewond is geraakt”*. Hij stelt echter niet te weten of hij *“geraakt was door een kogel dan wel een granaatscherf”*, doch enkel dat hij tijdens die aanval gewond raakte.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* en *“de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Soedan, meer bepaald Labado in de provincie Darfoer. Hij voert aan dat Darfoer al sedert 2003 het strijdtoneel is voor een enorm gewapend conflict tussen de regering en verschillende rebellengroepen en dat het conflict heeft gezorgd voor een vluchtelingenstroom van meer dan 2 miljoen Soedanezen. Hij benadrukt dat hij ontegensprekelijk afkomstig is uit die conflictzone, getuige de granaatscherf die uit zijn rug gehaald werd. Hij voert aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar die regio, zonder opnieuw een reëel risico te lopen op ernstige schade.

In het verzoekschrift wordt verzocht om *“de betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en aldus verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.”*

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 28 april 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof gehecht werd aan verzoekers voorgehouden afkomst uit Labado, noch aan zijn verklaringen dat hij gewond werd bij een aanval op Labado. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing en oordeelde bij arrest van 11 oktober 2016 (RvV nr. 176 070) dat verzoeker zijn afkomst uit Labado, Darfoer en zijn Gimir-etnie niet aannemelijk maakte. De Raad achtte verzoekers problemen die hij zou gekend hebben in het Kalma vluchtelingenkamp, waarnaar hij zou gevlucht zijn na de aanval op Labado, eveneens onaannemelijk.

Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet dat het desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidige, volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in de feiten zoals aangevoerd tijdens het eerste verzoek. Verzoeker verklaarde dat er een kogel in zijn rug zat, die hij liet verwijderen (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 maart 2018 (hierna: notities), p. 2), maar kaderde dit in de in zijn vorig verzoek aangehaalde aanval op Labado, Darfoer in 2004 (notities, p. 4). Verzoeker gaf aan dat het Soedanese leger op hem geschoten had in 2004 in Labado, waarna hij de feiten zoals aangevoerd in zijn eerste verzoek om internationale bescherming, met name dat hij gewond raakte tijdens een aanval op Labado en ervan beschuldigd werd rebel te zijn, hernam (notities, p. 4). Verzoeker bevestigde dat hij hetzelfde verhaal vertelde als tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat er geen ander redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Soedan (*“Ok maar wat u nu zegt hebt u ook de vorige keer verteld, herinnert u zich dat?”*, *“Het is hetzelfde verhaal.”*, *“En buiten dat zelfde verhaal, hebt u andere redenen waarom u niet terug kan naar Soedan?”*, *“Dat is mijn probleem, ik heb geen andere redenen.”*, notities, p. 5). Zoals hierboven aangegeven, hechte noch de commissaris-generaal, noch de Raad enig geloof aan verzoekers afkomst uit Labado, alsook zijn voorgehouden problemen in Labado, in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van deze feiten dient aldus als vaststaand te worden beschouwd.

2.3.3. Bovendien bevestigen verzoekers wijzigende verklaringen over kernelementen in zijn relaas de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Zo stelde verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek dat de Soedanese autoriteiten hem ingeval van terugkeer zouden doden, omdat ze hem er (onterecht) van beschuldigden een collaborateur en spion te zijn voor het SLA (Sudan Liberation's Army) (notities, p. 5), terwijl hij tijdens zijn eerste verzoek verklaarde dat de Soedanese autoriteiten hem ervan beschuldigden voor de rebellenbeweging JEM te werken en JEM hem ervan verdacht voor de Soedanese autoriteiten te werken (notities van het persoonlijk onderhoud van 12 april 2016 in het kader van zijn eerste verzoek (hierna: notities eerste verzoek), p. 11). De loutere bewering in zijn verzoekschrift dat hij zich niet kan herinneren SLA vernoemd te hebben, gezien de enige beweging waar hij problemen mee had is JEM, kan de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen niet verschonen, nu verzoeker ontegensprekelijk en ondubbelzinnig liet optekenen: *“Waarom zou u problemen krijgen met de Soedanese autoriteiten,*

waarom zouden ze u willen doden?”, “Omdat ik een collaborateur ben en spion ben maar ik heb niets te maken met de opposanten”, “Welke opposanten?”, “SLA.” (notities, p. 5).

2.3.4. Verzoeker verklaarde ook opnieuw dat hij Gimir zou zijn (notities, p. 5). In 's Raads arrest nr. 176070 van 11 oktober 2016 werd hierover reeds geoordeeld als volgt: “Ook aan verzoekers beweerde behoren tot de Gimir-stam wordt geen geloof gehecht. Zo verklaarde verzoeker meermaals dat deze stam een Arabische stam zou zijn (verklaring DVZ; gehoor, p. 5), wat niet strookt met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de Gimir-stam als een Afrikaanse (niet-Arabische) stam beschouwd wordt in Darfoer. Gevraagd of er in Darfoer stammen zijn die zeggen dat ze een Arabische stam zijn en stammen die zeggen dat ze een Afrikaanse stam zijn, antwoordde verzoeker ontkennend (gehoor, p. 19). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat verzoeker nog nooit gehoord heeft van het feit dat in Darfoer sommige stammen zich als Afrikaanse stammen beschouwen en anderen als Arabische stammen, wat zijn beweerde afkomst uit Darfoer geheel ondermijnt, gezien de tegenstelling tussen de Afrikaanse stammen in Darfoer en de Arabische stammen een essentieel onderdeel van het conflict in Darfoer is. Voorts bleek verzoeker onwetend over de subclans van de Gimir. Hij noemde “Tahran Mulu”, zijn eigen beweerde subclan, “Al Hussein”, “Awlad Hamid” en “Misseria Ruk” (gehoor, p. 6). De clans “Misseria ruk” en “Awlad Hamid” zijn echter subclans van de Arabische stam Misseria. Ook de Humr, de etnie van verzoekers vrouw (verklaring DVZ; gehoor, p. 7), maakte oorspronkelijk deel uit van de Misseria stam. Dat verzoeker niet eens wist dat zijn eigen clan een Afrikaanse clan is en de subclans ervan niet correct kon geven, terwijl hij wel verschillende subclans van de Arabische stam Misseria kon opnoemen, tevens de stam waartoe de etnie van zijn vrouw vroeger behoorde, bevestigt het leugenachtig karakter van verzoekers verklaringen.”. Bovendien stelde verzoeker in zijn huidige verzoek dat hij tot de “Awlad Shehat” clan behoort (notities, p. 5), terwijl hij in het kader van het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog aangaf dat zijn subclan Mulu en zijn clan Tahran (notities eerste verzoek, p. 6). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat Awlad Shehat de hoofdclan en Mulu Tahran de subclan is, dient hernomen dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek aangaf dat Mulu zijn subclan en Tahran zijn clan is (“Wat is uw subclan”, “Mulu”, “En de Mulu, is dat een subclan van een clan of een clan van de Gimir?”, “Een subclan van de Tahran, als ze het je vragen van welke stam je bent, zeg je Gimir, Mulu tahran”, notities eerste verzoek, p. 6). Hoe dan ook werd reeds in het kader van zijn eerste verzoek vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt tot de Gimir-stam te behoren.

2.3.5. De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De twee verlengingen van verzoekers administratieve vasthouding in Frankrijk en het treinticket van Oostende naar Brussel tonen slechts elementen aan die niet betwist worden maar geen uitstaans hebben voor de beoordeling van de vraag om internationale bescherming.

2.3.6. Wat betreft de medische attesten, waaruit blijkt dat een stuk schrapnel uit zijn lichaam gehaald werd, dient opgemerkt dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde het om een kogel zou gaan die bij hem weggehaald werd nadat hij beschoten werd door het Soedanese leger (notities, p. 2). Bovendien is een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Hoewel niet wordt betwist dat dit stuk schrapnel uit verzoekers lichaam verwijderd werd, hecht de Raad, gelet op bovenstaande, er geen geloof aan dat hij deze verwonding opliep tijdens een aanval op Labado, Darfoer in 2004. Ook de foto van het stuk schrapnel kan deze beoordeling niet wijzigen.

2.3.7. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker neergelegde medische attesten die bevestigen dat verzoeker letsels aan zijn hand heeft en het medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker een depressief syndroom heeft. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep, noch geven zij uitsluitel over de oorzaak van psychologische problemen. Bovendien legde verzoeker in zijn vorige vorig verzoek reeds medische attesten neer die dit bevestigden, waarover de Raad reeds oordeelde als volgt: “In het verzoekschrift wordt nog gewezen op het “Medisch attest Dr. H. dd. 19 mei 2016”, waarin gesteld zou worden dat “verzoeker lijdt aan een majeure depressie, alsook mogelijks aan een post traumatische stress stoornis”, en het “Medisch Attest Dr. B. dd. 3 augustus 2015”, waarin “tallose littekens van verzoeker medisch (worden) vastgesteld hetgeen erop wijst dat verzoeker weldegelijk folteringen diende te ondergaan in zijn land van herkomst”. De Raad benadrukt dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar dat een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

Dergelijke medische attesten hebben dan ook enkel een ondersteunende werking heeft, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. De door verzoeker neergelegde medische attesten kunnen niet aantonen dat verzoeker zou vervolgd worden door de Soedanese autoriteiten en aldus de bovenstaande vaststelling niet doen wijzigen.

2.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Darfoer, Soedan niet aantoon, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in deze regio.

2.4.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, regio niet volstaan. De verwijzingen naar de algemene situatie in Darfoer, Soedan in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land of regio van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK